

Az élő ház

(A VÉG)

Már egy éve véget kellett volna érnie az egésznek.

Legalábbis két hétig ebben a tudatban kell létezni, már csak egy év van hátra, öt év helyett csak négy év lesz a képzés, jelentette be az oszi az év első napján, tehát az utolsó év kezdődött el – villan meg Flóra összeszűkülte tekintete a távolban.

A halálos ítélet felolvasása után lehet ilyen tömött a csend.

Eddig valahogy végtelennek tűnt az idő. Valamilyen mély, felszabadult áradás munkált benne. Csak jött előre, utat tört maga előtt, ők pedig benne voltak, hullámról hullámra zuhantak, vitették magukat vele, anélkül, hogy meg kellett volna érkezniük valahová. De nem is lehet időről beszélni ott, ahol csak megtörténnek a dolgok. Mint egy virág szirmai, kinyílnak és bezárulnak. Vagy őrijítő sebességgel lezuhannak az égből, és a földhöz csapódnak. Nem egymás után következnek, hanem könnyed, szertelen rendetlenségben egymás mellett hevernek, mint padlón a gyerekek után hátramaradt építőköcskák. Ami tegnap volt, az ma is megtörténik. Sőt holnap is történni fog. Kioldhatatlan csomóban, együtt van múlt, jelen és jövő. Nem fogy el, nem pusztul el semmi, belső lüktetés, sarjadás feszíti a dolgokat, így minden újra is kezdődik. Mint egy tágas város, olyan az egész, végtelenül lehet róni az utcáit, anélkül, hogy elfogynának.

Most hirtelen egy vadállat szabadult be a városba. Ami tépni, rágni, zabálni kezd mindent. Magához ragadja, ami eddig őket illette meg. Ettől összemegy a bentlakás, mint egy aprócska makett, hever a macskaköves tér legszélén. Elsorvad a város, a Patkó csak lapos pénzérme belőle, szűkös a Kossuth utca, elvadult, hátsó kert a Dzsungel. A napok is megrövidülnek, sietni kezdenek, nem hátrafelé sorjáztak, hanem előre vágtnak, egy sötét, tátongó lyuk irányába, amelyről tudni lehet, el fog nyelni mindent. Elárvultan fogják egymás kezét Flórával a temetőben, a Tutukánk sírja melletti padon, ahová megint kimentek üldögélni. Ott lüktet a tenyérben Flóra finoman barázdált, meleg keze. A világból az utolsó valóságos dolognak tűnik ez a simuló melegség. Rákulcsol Flóra kezére, kapaszkodni próbál bele, pedig tudja, ez a melegség is, mint ablakra rálehelt pára, fel fog szívódnia a semmibe. Azt érzi, semmire sincs már idejük, pedig még mindennek történnie, folytatódnia kellene. Minden kéri, könyörgi, hogy még legyen. De már nem lehet. Megpróbál szétnézni a sírkertben. A feltámadt ős erős fényeivel sötétbarnára sütögette a temető bokrainak, fáinak leveleit. Mint kilötyintett tinta, csorog a barnaság a fákról. A dülöngélő sírhelyek kicsire húzták össze magukat, tátongnak közöttük a foghíjak. A temetőt átszelő, mostanra teljesen elárvult, tágas sétány még idelátszik, de mintha egy áttetsző üveglap zárna el előlük, már nem lehet nekiindulni. Csak a lépteik által felkavart avar finom ropogása sejlik fel valahonnan a távolból, mintha apró madárszárnyakon lépegetne valaki.

Eddig nem volt tudatában, hogy innen semmi nem az övék, hogy a dolgoknak van egy tőlük független élete, ami utánuk is folytatódni fog. Szabad, védtelen, kiszolgáltatott élet, aminek a mélyén úgy szorongtak, vágytak, akartak, hogy nem kellett a folytatáson gondolkodniuk. Most, amikor szükség lenne rá, nem látszik a folytatás, tejüveg zárja el előlük a látványt. Mintha egy örökös búcsúzásban állnának, csak visszafelé lehet nézni. Ott pedig tűz van, recsegés, ropogás, lángolás és pusztítás. Akár egy sarkán meggyújtott papíros, összezsugorodik a sírkert. Ami biztosnak tűnt eddig, inogni kezd, majd hirtelen összeomlik. Beleszédül abba, amit ott lát. Régi, falusi házi videózás során végigizgult film kockái vetülnek rá rövidke életükre: vágató lovak, megriadva felröppenő madarak, lezuhanó oszlopok, darabokra eső épületek. Ők pedig ott állnak ebben a rengésben, rázkódásban, lángolásban, egymásba kapaszkodva, egymásra borulva, miközben vibrál a levegő, süvít a szél, majdnem ledönti a lábukról.

Aztán kiderül, rémhír az egész. Marad az ötéves képzés. Fel lehet lélegezni, tovább lehet élni az életet, a közös életet, ugyanúgy, mint eddig. Továbbra is befogadó a bentlakás, tágas a város, hívogató, továbbhaladó utcácskák nyílnak benne.

Jobb lett volna, ha befejeződik az egész. Ha ott ragadnak Flórával a temetőben, az őszi fényben, ropogásban, pusztulásban. Így nem szabadulhatott volna el az a kéjes vágyódás és bizonytalanság, ami, mintha a véget akarta volna siettetni, szétzedett mindent maga körül.

Mert beleszagolt a végbe, és az megvadította.

Na nem egyből. A negyedik év még ugyanúgy telik el, mint az eddigiek. Talán csak az otthonosságból lesz több, a magabiztosságból, ami attól is dagad bennük, hogy Tüske és Nyugi kintlakásba költözik, ők lesznek a legnagyobbak a hálóban, csupa kajla, hórihorgas, pelyhedző arcszörzetű kisúr, akiknek papucsoláskor azért még meg-megremeg a keze, mielőtt lecsapnának Alki hegyes fenekére, egymás féltősen összekapaszkodó szeméből merítik a bátorságot. Hajaska kölcsönkönyve is meghozza a gyümölcsét. Teljesen megigézi Nietzsche Zarathusztrájának fennkölt, papos hangja, távoli, érthetetlen, zsolozsmázó bölcsessége. Igaz, csak egyetlen kijelentést képes megjegyezni a könyvből, róla órákon át vitáznak Ábellel: „isten meghalt”. Kéjes szédületet hall ki a mondatból, az üres tér borzongató fuvallatát, érzi, ami a mondatban zuhan, az benne már régóta összeomlott, ami elveszett odakint, az odabent sem található meg. De más filozófusok által írt könyvek is előkerülnek: D. D. Roșca *Tragikus lét*, Sartre *Existencializmus*, Bergson *Teremtő fejlődés* című művei, sőt a szürke pulóver alá is becsusszannak a könyvtárban. Míg egy nap azon kapják magukat Flórával, hogy eldöntik, filozófia szakra felvételiznek a távoli Kolozsváron, „filozófusok” lesznek, ahogyan az oszjúk grimaszolva gyakran felelgeti. Készülnek is erre, egy régi, fekete borítójú, filozófiai lexikont jegyzetelnek heteken keresztül a tanulóban, a felhalmozott könyvek mögött, miközben ösztönösen érzik, nincs minden rendben a szócikkekkel, kerülgetniük kell a dialektikus materializmus pufogó frázisait, szövirágait. Többször lesújt a napfény a félig lehúzott zsalugáterekre. Összeismerkednek Törpikével, az iskola filozófiát és pszichológiát oktató gnómszerű, hajlott hátú tanárnőjével, aki nem tanítja őket, de már kezdetben meginvitálja a lakásába. Oda járnak fel havonta filozófiaórára, a szűkös, kopottas, de mégis varázslatos tömbházlakásba, amelyet mintha csupa dü-

ledező könyvfalból tákoltak volna össze, meg sok-sok, a szobák sarkaiba és a fotel-
lek mellett egymásra pakolt könyvekből; kerülgetni kell a halmokat. Jobb ezért
belesüllyedni az öreg, kirojtosodott karfájú fotelbe, a lepattogzott lakkú kávézó-
asztalka mellé, hallgatni a tanárnő reszelős, de mégis barátságos hangját, aki de-
hogyan a filozófiáról, mindig csak az életéről mesél, csak úgy szálldos közben az
aranypor a levegőben. Hallgatják Törpikét, épp egy szerelmes verset szaval, ame-
lyet egy kiugrani nem tudó katolikus pap, életének egyetlen szerelme írt neki fia-
tal korában; többször megremeg a hangja szavalás közben. Eközben ők egy furcsa
italt kortyolgatnak, Törpike által összekotyvasztott, borssal jól megszórt és körte-
pálinkával megbolondított paradicsomlevet, ami egy idő után ellazítja az izmokat,
kipirosítja az arcot. Jó ez a melegség, ellazultság, a könyvek közötti védettség. Jó
Flóra ismerős közelsége, ez az álmosító otthonosság. De ez az otthonosság kö-
szönt vissza az iskolában is, akár órák alatt, amelyek mostanra mintha maguktól
peregnének le. Örökös délutáni fény szítál be az ablakon, miközben a magyarta-
nár magyaráz a táblánál. Ebbe a fénybe öltözik a széles mozdulatokkal gesztikulá-
ló fizikatanárnő is, odalent a fizikum hosszú katedrája előtt, amelyet ismeretlen, el-
avult műszerekkel pakoltak tele. Fialatos lépteivel a törcitanár lendül be az osz-
tályajtón, rajta hanyagul kigombolt zakó, napló a hóna alatt, rövid kecskeszakálla
fölött hamiskásan csillognak a szemei. De egy pillanatra feltűnik a fontosságába
beletesetedett pedatanár is a régi tablóképekkel teleaggatott, széles és napfényes
emeleti folyosón. Mozdulataik lelassulnak, tartásuk kimerevedik – akár egy szo-
borpark méltóságot sugárzó, egészalakos szobrai.

Lehetne ezt mesélni a végtelenségig. Csak mondani, mondani, hogy ne érjen
véget, ne fejeződjön be semmi. Szavakkal, mondatokkal eltakarni, elfedni azt, ami,
hiába a gördülő, ízesülő események, benyomások, lassan előderengő arcok, moz-
dulatok, ott készülődik, ott feszül az események réseiben. Gonoszkodó hang szi-
szegi a fülbe: hazugság az egész. Nem így volt, nem így történt meg. Nincs felra-
gyogás, nincs a dolgok kontúrjait szétkenő, elsimító fénysugár, csak egy pirosra fes-
tett villanykörte repedezett fénye pulzál megállíthatatlanul. Nem létezik a dolgokat
megtartó közelség. Elég egy mozdulat, hogy leseperje ezt a hamis szövevényt.

Ha nem is egy mozdulat, Flóra semmiből érkező döntése megteszi a magáét.
Legalábbis odalöki ebbe a lehetetlen helyzetbe, már aznap este, hogy kiköltözik a
bentlakásból. Azt mondja, azért, mert nem tud tanulni odabent, legalább húszan
laknak ők is a hálóban, év végén pedig ott az érettségi, utána a mindent eldöntő
felvételi, egyetlen lehetőségük, hogy együtt maradhassanak.

De hogyan, mikor már ez az este kizökkent mindent? Vagy lehet, csak betelje-
síti, ami rég ott készülődik a ki-kihagyó szívütésekben, az elakadt mozdulatokban,
az elrévedező, elkalandozó pillantásokban.

Most nincs elrévedezés, elkalandozás. Szinte sistereg a levegő ebben a közél-
ségben. Lök és vonz, ide-oda rángat, hiába ül teljesen mereven a lány mellett az
asztalon, a tévészoba hátsó fertályában. Oda kell beülni a sötétbe, ezt már régóta
tudja, ebbe a titokzatos védettségbe, ahová csak a tévé villódzó fényei hatolnak el,
meg-megremegtetve a sötétség komor tömbjét, ide-oda ugráló, izzó fényszeleteket
hasítva le belőle. Ide szoktak a nagyok, a magabiztosak is behúzódní, itt szokták
végigölelkezni, -csókolózni az esti filmeket, izzadt tenyerekkel a felcsúszó blúzok
alá tűzni, simogatni, gyúrni a farmerekbe bújtatott feszes lábszárakat, fenekeket.

Ezt kellene neki is tennie, liftezik benne a vágy, miközben kipillant a lány felé, aki, mintha karót nyelt volna, szintén mereven néz a tévé irányába. Csak fejének feléje záródó enyhe dőlésszöge jelzi, talán mégis akarhat tőle valamit. Szőke, nagydarab lány, engedelmesen üldögélő igásló, fut át a fején ez a képtelen gondolat. Noémi, jut eszébe végre a neve, s már a rázkódó, testes nevetését is látja, az enyhén falusias, nyers arcvonásait, amit majd az idő fog maszkszerűen kiszikkasztani. Nem mer hozzáérni. Nincs, ki megmozduljon. Legyőzhetetlen a távolság. Csak a fejét billenti ő is esetlenül az irányába, szinte koccannak a halántékaik. Kósza hajtincs – víz alatti hínár – csiklandozza meg a homlokát. Nem lehet kibírni ezt az elválasztottságot. Ahogy az összeforrást sem. Mert megtörténik. Na nem miatta. Ennyit ő is tud. Valamilyen érthetetlen erő kivonta őt a történezből. Levetkezett porhüvelye ottelejtődött az idő partjain, hogy valami végre nélküle nekiindulhasson, és megtörténté tegye azt, ami csak kicsinyes, szertelen vágyakozásai, félelmei, szorongásai ellenére tud érvényre jutni. Könnyed lendülés, ami mégis hatalmas szakadék fölé löki ki. Nem esik bele a szakadékba, lába alatt végtelen emeletek úsznak tova, viszi a lendület. Érzi, ahogy valahol, magától távol, esetlenül tátogó ajkak harapnak rá egy másik, esetlen, követelőző szájra. De nem ez marad meg, hanem a lendülés, az ismétlődik ezerszer, s ezerszer, az vágja bele magát a testébe. Odaért, odaért, csak ez dörömböl a fejében. Mi őrzi ezt meg? Mi tartja meg odabent? Mert tudja, ez a lendülés mindig ott fog bujkálni benne, ez a könnyedség, ez a szárnyalás, a hús átlényegülése. De nem is hús ez, hanem virág: hatalmas fejű bazsarózsa, színek sokaságában pompázó orchidea, tátogó oroszlánszáj. Hattyú, amely begyét saját csőrével tépdesi.

Kellett ez a bűnös hűtlenség, hogy kiszabadulhassanak belőle.

Mert a következő pillanatban Flóra jut az eszébe, de nemcsak eszébe jut, elborítja a bűntudat. Benne van még a vibrálás, de már az árulás keserű íze is ott kavarg a szájában. Hogyan lehet többfelé tartozni? Itt is és ott is lenni? Hogyan lehet kiszakadni, elhagyni, bemocskolni és összemocskolódni? De még mindig Flóra az erősebb. Este bevallja neki, mi történt a tévészobában. Már a következő héten visszaköltözik a bentlakásba.

Sajnos már elkésett vele.

Sovány fiú lép ki a sötét folyosó mélyéről. Fekete-fehér kockás ingbe meg fekete bársonynadrágba van öltözve, lábán lestrapált sportcipő – a Heavy kell legyen, nem annyira kopott, mint a másik kettő. A máskor szemébe esett zsíros haja most frissen mosottan félre van fésülve. Olyan jól igazított az egész figura, mégis van benne valami esetlenség, bizonytalanság. Mint aki nem tudja magát viselni, megmutatni. Ott áll a kopott, összefirkált ajtajú szekrény mellett a folyosó kanyarulatánál, szemben a tévészoba ajtajánál. Kezével hosszú araszokat mér ki nadrágja szárára. Ha feltűnik valamelyik fiú, feltárja a szekrény ajtaját, kutatni kezd a holmik között, mint akinek éppen valamilyen halaszthatatlan ügye akadt. Közben kinéz oldalt, a lépcsőfeljárt irányába, ahonnan a lányok szoktak érkezni, szemében leplezni próbált sóvárgás. Védtelen és kiszolgáltatott.

Mindenkinek tetszeni akar.

Kölyök csaját húzza be az egyik üres osztályterembe. Ahogy lejárt a buli az ebédlőben, utánaszaladt a lépcsőn, megragadta a kezét, és csak úgy belendültek az ajtón. Itt már minden csupa lendülés. Meg szuszogó, vonagló, tömött test. Ezt érzi. Villanásnyira. Ahogy ott áll, és magához szorítja ezt az átkarolhatóan valóság-

got, ami nem marad sokáig a közelében, már lendül is tovább, csak elsistergő lenyomatát hagyja a kezeiben. És mégis megmarad, valahol a megfoghatóság határán túl, az izmok összehúzódásában, a megfeszülő hasban, a mellkas boltozódásában, a lábszárak, a gerinc tartásában – mindene kéri, hogy újraélhesse. Mintha csak ettől a másik testtől kaphatna tartást, csak tőle állhatnának össze szétdobált testrészei. Belőle születhetne meg ténylegesen, lehetne teljes. De meddig lehet létezni egy sztróboszkóp fényintervallumaiban? Hogyan lehet kicsikarni a gyönyört a felvillanás és elégséges momentumából? Mitől olyan édesek, mámorítóak ezek? Újra lehet élni a kérészek villanáséletét?

Lehet. Kell.

Csak Flóra nem engedi. Hiába könyörög neki eléje térdelve délután, az üres osztályteremben. Engedje el, most az egyszer, legeslegutoljára – rimánkodik neki. Hiszen tudja, hozzá tartozik, csak őt szereti, de most múlik el ez az év, most fejeződik be az iskola, vele a fiatalsága, mindjárt vége mindennek. Nem érti ezt Flóra, ő is könyörög, ne tegye, ne menjen el tőle, ne hagyja el, ne dobja el magától – folyton-folyvást csak félrebeszél. Mert ő dehogy akarja elhagyni, eldobni, mindene Flóra, hozzá tartozik – bizonygatja neki –, ő nem hazug, nem csaló, most is az igazat mondja, mint mindig, nem tud mást mondani, csak a tehetetlenségét, a gyengeségét, ennél kevesebb nem lehet, se több, ehhez már nem tesz semmit hozzá egy csók, egy ölelés, az csak a vég miatt kell, most is itt dübörög a fülében, ezt a dübörgést kell eltakarni, elhallgattatni, elfogadhatóvá tenni. S mivel mással, mint csókkal, öléssel. Más testekkel.

A bentlakás lépcsőfeljáróján állnak Petrával a sötétben. A távoli bejárati lámpa még idevilágít, de ő csak Petra szemét látja, azt akarja látni, ezt a két tág, okos szemet, mert máshová nem tud nézni, legfőképpen a hatalmas, fodrozódó ajkakra nem, azt csak elképzeli, milyenek lehetnek, milyen lehet, ha megcsókolnák, hónapok óta ezen képzeleg, mert a nyúlánk testéről nem mer, az túl sok neki, ahogy most minden, csak ez a két okos szem nem, annak furcsa módon bírja a nézését, mintha a földről emelnék fel ezek a szemek, magukhoz vonnák, ott tartanák a levegőben, feszül ki a pillanat, nem tud eltörni; „öt év múlva nagyon jó pasas lesz belőled”, hallja meg Petra hangját, hallja meg a győzedelmes jövő ígéretét, míg ő továbbra is csak a szemeket nézi, csak azokat látja, mert a sötétség érintését, azt a szelíd, puha, de mégis telt csókot, nem lehet látni, mit látni, elhinni sem lehet, amivel Petra illeti ajkait, mielőtt hirtelen elfordul tőle, és bemegegy a bentlakásba.

Késő este megint ott ülnek Flórával az első emeleti lépcsőfeljárón. Vagy inkább a világ végén, füstölgő romok fölött. Ölelik, szorítják egymást. Sír, zokog Flóra, kicsit később már csak hüppög, miközben fejét az ő térdeire hajtja, nem érti, mi történik, mondja, nem érti, miért kell, hogy ez történjen. De hát ő se érti, kapar benne a tehetetlenség, könnyek szöknek a szemébe, sajnálja Flórát, sajnálja magukat, azt érzi, szét fog így szakadni, robbanni.

Kezd sok lenni itt minden. És egyre élesebb, durvább, romlottabb.

De megállni sem lehet. Kevés az idő. Bár alig tud így megmutatkozni valami. Pedig minden ott kavarog egymás mellett, minden fel akar tűnni. Mintha beláthatatlan tömeg préselődne egy hatalmas falba. Kezek, lábak, arcok örvénylése. Érintések sokasága: érdes csókok, simogatások, tapogatózó puhaságok, lúdbőröző lihegések, akadozó szorítások, ölelések. Egy alkar vadító lágysága. Hónaljak bozon-

tos iszonya. Szoknyák alól kileskelődő üresség. Fullad bele a közelségbe. Nem érti, nem érti. Nem értheti, hogy nem csak ott van a vég, ahol elfogynak, felszámolódnak a dolgok, hanem ott is, ahol végtelenül megsokasodnak, felduzzadnak, szétválaszthatatlanul összekeverednek.

Matató kezekkel nyúl be Noémi blúza alá, fent az emeleten, ezen az idegen helyen, a csajok budijában. Ott imbolyog, öklendezik Noémi a vécészsze felett, felsőteste többször összerándul, nincs magánál, ő pedig hátulról markolja a kiszolgáltatott testét, kezeivel mohón gyúrja lányosan telt, lengedező melleit, miközben hányni kezd Noémi, igaz nem látja a hányást, csak a csobbanássorozatot hallja, érzi a test összerándulásait, undor kaparássza a torkát, mint aki a cloaca maxima közelébe került, belelépett ugyanabba a szennyfolyóba, de mit számít ez, emelkedik ki a csömörből, míg a tenyereiben tartja ezt az elképzeltetlen állapotot, ezt a védtelen, szabad, önmagától is megszabadító súlyt; soha nem szeretné elengedni. A következő pillanatban már a lányok emeletére vezető lépcsőzetnek indul neki. Ágnessel kell találkoznia a díszterem előtt. Ez kattog a fejében, mert közben csak a felfelé haladást érzékeli ezeken a szűk, csavarodó lépcsőkön, az elbizonytalanodott lépéseket, amelyek nem viszik előre, nem juttatják fel az emeletre, csak jobban beleszövik, belesulykolják ebbe az imbolygó, botladozó vágyakozásba. Nem képes kiszakítani magát a szédületből. Ahogy Eszter derekáról sem akar leválni. Felkérte táncolni a maturándusz buliban, lent a sulis ebédlőjében, de mindketten tudják, ez több mint tánc, öt év játékos, hamiskás közeledését kellene beváltani erre a táncra, erre a ringatózásra, bűnös közelségre. Ami attól is mérgezett, mert tudja, rettenetesen fáj Flórának, hogy *pont* Eszterrel táncol így, *pont* azzal, akivel – maga előtt is elhazudva – évek óta versenyez Flóra az osztályban, ki a jobb tanuló, ki az okosabb, különlegesebb. Ő pedig nem törődik ezzel, hiába van itt Flóra, valahonnan a távolból kell néznie őket, biztosan szenved, gyűlöli őket, könnycsepp ég sikoltó tekintetében, olyan így, mintha mindkettőjükkel táncolna, mind a kettőjüket magához vonná, az eget és a földet, a tüzet és a vizet; pirosra festett villanykörte repedezett fénye pulzál megállíthatatlanul, szinte megvakít, majdnem mindent eltakar, csak a szenvedést, a gyűlöletet nem, ezt a nyílt árulást, amivel feltelik a tánc, így lesz teljes, ahogy ez a fensőbbes, bizsergető ígéret is Eszter fölötté kinyíló mosolyában, ami nem emeli fel, nem szárnyaltatja, dehogyan teszi, csupán kéjes bűneihez rögzíti, láncolja véglegesen, eloldozhatatlanul.

„Törjön százegyszer százszor-tört varázs:

Hát elbocsátlak még egyszer, utólszor...”

Nem, nem Flóra engedi végre szabadon ezekkel a sorokkal. A gimis lány adja ki az útját Ady *Elbocsátó szép üzenetével*. Jól formált, gömbölyödő betűkkel írta le a verset egy kockás lapra. Ennyi maradt belőle, nézi a teleírt lapot. Mint aki nem hisz a létezésében, fogja, tapogatja, gyűrögeti. De semmi, senki nincs a lap mögött. Hiába erőlteti a képzeletét, nem jut eszébe semmi, talán csak egy elmosódó fej sziluettje, ami tovaszaladó felhőkre vetül ki. Felszívták ezek a betűk, ezek a sorok azt, ami megtörtént, aki volt. Azt a gyönyörűséget, életet, elevenséget, világot beszívó és kibocsátó, egyszeri és egyedi lélegzetet. A teljességet, amit csak a szétszakítottóságban, a bűn útján tudunk magunkhoz vonni.

Ennyi. Ez maradt a végére, felhőkre kivetülő arc elmosódó sziluettje. Feledés gazdag úr-palástja. Százegyszer százszor-tört varázs. A vég. A fal.